U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. B.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2007, č. j. OAM-1-918/VL-20-08-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 2008, č. j. 60 Az 119/2007 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2007 žalovaný zamítnul žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Žalovaný totiž dospěl k závěru, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se nepříznivým důsledkům rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR. Žalobce vstoupil na území ČR dne 5. 8. 2007. Po ukončení platnosti víza neopustil české území a pobýval zde neoprávněně. Ačkoli měl na území ČR možnost svobodně se pohybovat a tedy vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů, této možnosti nevyužil a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až poté, co byl potrestán správním vyhoštěním (uděleno dne 13. 11. 2007, na dobu dvou let).

Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 17. 9. 2008. Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností (ze dne 13. 10. 2008), v níž toliko uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a že má za to, že mu mezinárodní ochrana měla být udělena. Dále požádal o ustanovení zástupce, který by kasační stížnost řádně doplnil a v řízení o ní jej zastupoval. Krajský soud stěžovatele vyzval k doložení majetkových a osobních poměrů, přičemž zjistil, že se stěžovatel na adrese uvedené v kasační stížnosti (tedy v Pobytovém středisku Z. u B.) nezdržuje. Neboť se jeho místo pobytu nepodařilo zjistit ani dotazem na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ustanovil soud usnesením ze dne 12. 12. 2008 stěžovateli opatrovníka, kterým se stala organizace SOZE. Poté opětovně vyzval stěžovatele, tentokrát prostřednictvím jeho opatrovníka, k prokázání majetkových a osobních poměrů. Protože tyto poměry neprokázal, rozhodl soud usnesením ze dne 23. 2. 2009 o tom, že se stěžovateli zástupce z řad advokátů neustanovuje. Zároveň

stěžovatele vyzval k opravení vad kasační stížnosti a ke zvolení si advokáta. Po marném uplynutí lhůty stanovené k uvedeným úkonům předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud dotazem na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, zjistil, že od 15. 4. 2009 má stěžovatel nahlášený pobyt na adrese T. 1631, V. M. Následně vrátil spis bez rozhodnutí krajskému soudu s tím, že za nastalé situace, kdy je opětovně známo místo pobytu stěžovatele, je povinností soudu zpravit jej o procesní situaci, v níž se nalézá, vyzvat jej k předložení plné moci advokáta, který jej zastupuje v řízení o kasační stížnosti, a k doplnění kasační stížnosti a poučit jej o následcích nevyhovění této výzvě.

Krajský soud tak učinil usnesením ze dne 30. 11. 2009, č. j. 60 Az 119/2007 - 70, které bylo stěžovateli doručeno dne 14. 12. 2009, a to fikcí v souladu s ustanovením § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Jednoměsíční lhůta stanovená stěžovateli krajským soudem k předložení plné moci advokáta a k opravení vad kasační stížnosti marně uplynula dne 14. 1. 2010. Krajský soud poté předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu.

Za dané situace nemohl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatel požádal o ustanovení advokáta pro řízení o předmětné kasační stížnosti, jeho žádost však byla zamítnuta. Přes výzvu k odstranění nedostatku zastoupení nepředložil ve stanovené lhůtě plnou moc udělenou advokátovi, ani nedoložil, že by sám měl vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem – případně vlastní vysokoškolské právnické vzdělání stěžovatele – je přitom podmínkou řízení o kasační stížnosti, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost odmítl pro nesplnění uvedené podmínky řízení na základě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. užitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu